

Suelae Robinson, *Sugar Mountain*, 2022

SUELAE ROBINSON

Van een dikke velours stof naaide Suelae Robinson een drieluik, dat er op het eerste gezicht abstract uitziet. Ze gaf het werk de titel *Sugar Mountain*, naar de berg op het eiland Antigua, waar haar ouderlijk huis staat. Aan de voet van die berg was een plantage waar suikerriet werd verbouwd door tot slaaf gemaakten. Hoewel al deze mensen afkomstig waren van het Afrikaans continent hadden ze geen taal of andere cultuur gemeen waardoor ze zich minder makkelijk als groep konden organiseren, vertelt Robinson. Ook hun identiteitsbesef werd geweld aangedaan door uitingen naar hun oorspronkelijke cultuur te verbieden. Robinson wijst op het paneel uiterst links in het werk en laat een foto zien van een boom met vuurrood bladerdek. 'Dat is de *Shak shak tree*, een boom met felgekleurde bloemen, die oorspronkelijk uit Afrika komt. Voor mij is het een

symbool van verzet en hoop. De boom laat zien dat de tot slaaf gemaakten wel een eigen cultuur hadden.'

Op de website waarop Robinson haar onderzoek en inspiratie heeft gepubliceerd staat ook een foto van een akker waarover vreemde strepen lopen. Op die grond stond vroeger de suikerrietplantage. De bodem is daarvoor zo aangetast dat de vormen van de voormalige plantage nog altijd door elk nieuw gewas doorschemeren. *Soil stores memories of deep-seated roots* staat eronder geborduurd. Ook deze zin moet worden opgevat als verwijzing naar de immateriële herinneringen en verhalen van de Zwarte gemeenschappen op het eiland.

Het rechterluik gaat over *opacity*, waar de onzichtbaarheid mee wordt bedoeld die af en toe nodig is om zonder pottenkijkers je eigen ding te kunnen doen. Ook hier gaat het over

de tot slaaf gemaakten die buiten het zicht van opzichters een eigen cultuur koesterden. Robinson vertelt dat deze mensen tot het christendom werden bekeerd maar dat ze niet volledig afstand deden van hun eigen religieuze en spirituele gebruiken. Ze voegden deze heimelijk toe aan het opgelegde geloof. Op Antigua komt deze meer-voudige vorm van christendom nog veel voor. Robinson vertelt dat haar moeder een geloof in geesten combineert met Bijbelkennis. Dit syncretisme, het bijeenbrengen van verschillende religies, wordt gereflecteerd in het patchwork waarin talloze stukjes textiel aan elkaar zijn gemaakt tot een nieuw geheel.

Jorne Vriens is kunsthistoricus en docent aan de Reinwardt Academie

Volgens Mina Voigt is het gebruik van Virtual Reality in de kunstwereld soms heel interessant, al blijft het in de meeste gevallen vooral een gimmick. De echte wereld en de virtuele wereld zoals bekeken door een VR-bril verschillen meestal zodanig dat de ervaring in de virtuele dimensie blijft en niet beklijft wanneer de bril weer is afgezet. Geloofwaardige kritiek, lijkt me. Zeker omdat Voigt daarna aankondigt de taak te hebben opgevat om dat onderscheid minder scherp te maken. De oplossing is even simpel als effectief: ze kiest ervoor om te onderzoeken hoe een beeld van de toekomst, dat overduidelijk virtueel is, het heden - de werkelijkheid dus - kan beïnvloeden.

Voigt was eerder werkzaam in de muziekindustrie. Voor haar afstudeeronderzoek aan de kunstacademie analyseerde ze twee muziekstromingen uit de vorige eeuw: punk en hip-hop. Die

eerste, bekend om de kreet *No Future*, keerde zich radicaal tegen het establishment en de toekomst die erdoor gepropageerd werd. De ander, hip-hop, gaf een stem aan Zwarte straatcultuur en werd bekend om het gebruik van samples, bestaand geluidsmateriaal dat wordt samengevoegd tot iets nieuws. Voigt vertelt dat de meeste rock- en punknummers zo'n acht opnamesporen voor instrumenten en zang kennen, maar dat er in het nummer *Fight the Power* van N.W.A. maar liefst 34 sporen gebruikt zijn. Ze vertelt er zo aanstekelijk over dat je er meteen naar wilt gaan luisteren. In de hip-hop ontstond een steeds bombastischer klank door heel veel geluiden te combineren. Dit leverde uiteindelijk een vorm op van muzikale destructie, vertelt Voigt, waarbij ook hip-hop gericht was op het omverwerpen van de (racistische) status quo.

De installatie die ze maakte aan de hand van dit onderzoek laat bezoekers met een druk op een knop een instrumentspoor toevoegen aan het geluid dat in de ruimte is te horen. Dit leidt uiteindelijk, onvermijdelijk zou je kunnen stellen, tot zo'n kakofonie dat er eigenlijk niet meer gesproken kan worden van muziek maar enkel van *noise*. Wie in diezelfde ruimte een VR-bril draagt ziet dat de virtuele wereld reageert op het geluid dat door andere bezoekers wordt gedirigeerd; hoe meer *noise* te horen is, hoe meer de virtuele omgeving in elkaar stort. Waar al die destructie dan ruimte voor maakt is koffiedik kijken, al sluit Voigt werk af met met een oranje gloed die doet denken aan een hoopvolle zonsopkomst.

Jorne Vriens is kunsthistoricus en docent aan de Reinwardt Academie

MINA VOIGT

Mina Voigt, *Audiovision (or 'destroying structures')*, 2022

